

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 773. Quamdiu duret officium executoris, & num eo finito, teneatur reddere rationes gesti officii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

Bullar. V. Capit. Sede vac. q. 12. vers. verum quia.
Gutt. 99. can. c. 11. num. 10. Monet. cit. c. 5. à
num. 97.

6. De cetero notandum hic circa causas mutandi ultimas voluntates; quod causa iusta & necessaria sæpe in iure confundantur; cum omnis causa necessaria sit quoque iusta, causa etiam necessaria dicatur magna in exequendo difficultas; cum valde difficilia reputentur moraliter impossibilia per *L. 125. de ff. S. quin & evidens major utilitas necessitati æquiparetur*, ita ut, quæ hujus, etiam illius causâ permittantur. *Clem. 1. de reb. Eccles. alien. ubi Gl. v. necessitas.* Lambertin. *de jurep. L. 3. q. 6. a. 1. num. 6.* Monet. *l. c. c. 6. num. 101.* Wiestn. *num. 300.* Quamvis aliâ iusta causa importet causam omnem rationabilem, qualis adhuc est, etsi non sit cum necessitate & difficultate conjuncta, sed purè consistat in utilitate, quæ ad istiusmodi commutationes sæpe sufficiens; semper enim exigam causam necessitatis, & non sufficere causam purè publicæ utilitatis, repugnat communi sensui & usui. Wiestn. *num. 295.* cum Monet. *l. c. c. 6. num. 109.*

Quæst. 771. Num executor solvere possit & debeat omnia testatoris debita, vendereque bona testatoris ad solvenda legata.

1. **R** Esp. Ad primum: debita testatoris distincta à legatis, non contenta in testamento executores solvere nec debent, nec possunt; quia solum sunt executores testamenti; sed ea ab hærede peti debent, nisi tamen testator in genere dixisset, ut exoneraret suam conscientiam, ut executores solvant ejus debita; tunc enim possent & deberent omnia ejus debita, non solum civilia, sed & naturalia, quæ in foro conscientie debentur, solvere de Lugo. *de 7. & 7. Tom. 2. d. 24. num. 333.* Possunt etiam, si hæres non resistat, legata debita propria autoritate solvere. hærede verò invito, non potest executor propria autoritate rem legatam capere, ut tradat legatario; quia non potest propria autoritate hæredem ejicere è sua possessione bonorum. Potest tamen & debet Episcopum rogare, ut is compellat hæredem; uti etiam ipse potest agere contra hæredem & debitores hæreditatis ad pia legata; ad alia verò, si sit merus executor, non potest agere directè, sed implorare debet officium Judicis, ut is ex officio hæredem cogat; quamvis soleant testatores facultatem dare executoribus agendi contra hæredes & alios. ita de Lugo. *l. c.* remittens ad Molin. & Sanch.

2. **R** Esp. Ad secundum: non potest executor particularis (qualis hic dicitur, qui instituto alio hærede nominatus est ad exequendum testamentum) vendere propria autoritate bona testatoris ad exequenda legata aliæque opera à testatore præscripta. estque talis ab eo facta venditio nulla. Lugo. *l. c. num. 332.* addens, de facto tamen solere communiter testatores executoribus etiam illis concedere illam facultatem vendendi in ordine ad implenda in testamento contenta. Potest verò, ut Idem, id sine speciatim ad hoc concessa facultate executor generalis (qualis dicitur, qui nullo hærede instituto, constitutus ad voluntatem defuncti exequendam, & distribuendi bona illius in salutem animæ defuncti) cum is reputetur quasi hæres per *L. si quis ad declinandam. c. de Episc. & Cler.* Porro

executor particularis instructus illa facultate vendendi, in vendendo servare debet ordinem, vendendo prius mobilia, postea jura & actiones, ac dein immobilia, juxta *L. à divo. §. in venditione. ff. de re judic.* Item vendendo bona fide, nimirum rem magni pretii non vendendo pretio minimo. Potest tamen etiam hæres executorem impedire ne vendat, offerendo pecuniam necessariam, vel exhibendo se paratum ad vendendum & satisfaciendum intra debitum terminum, vel offerendo rem aliam, quæ cum minore incommodo vendi possit, vel emptorem, qui majus pretium offerat. Ceterum, ubi suo jure vendere potest executor, non tenetur de evictione, sed hæres. Potest etiam permutare, obligare & in solutum dare, non tamen hac facultate uti de jure communi ante aditam hæreditatem, nisi ad legata pia; nec sine prius requisito hærede, nisi fortè is ex industria fugeret executorem. ita ferè de Lugo.

Quæst. 772. Num executori debeat salarium ratione hujus officii.

R Esp. Quamquam quandoque executori relinquatur honorarium aliquod à testatore, non tamen debetur hoc illi tanquam salarium ratione officii; de hoc enim ejus salario nulla est in iure mentio, estque hoc contra praxim; cum officium sit voluntarium pietatis & caritatis vel amicitie. Nisi tamen ea de causa executor impediretur à rebus propriis agendis, ac inde pateretur lucrum cessans vel damnum emergens; hoc enim ei ex rebus hæreditariis compensandum esset; vel nisi esset non merus executor, sed etiam administrator bonorum; pro hac enim administratione deberet illi per Judicem assignari salarium competens. de Lugo. *l. c. n. 335.*

Quæst. 773. Quamdiu duret officium executoris, & num eo finito, teneatur reddere rationes gesti officii.

1. **R** Esp. Primò: quod attinet ad primum, de eo satis dictum suprâ, ubi, intra quod tempus executor debeat suum officium exequi, seu inchoare & finire. nam præfixo ei ad hoc tempore elapso, cessat ejus officium absolute, si integrè omnia executus fuerit, vel devolvitur ad alium, si neglexerit.

2. **R** Esp. Secundò: tenentur executores reddere rationes executionis seu gesti officii sui, ut, si in eo deliquerint, puniantur. ita communiter omnes. Non tamen tenentur reddere rationem de iis, quæ defunctus eis secreto exequenda commisit, nisi præsumeretur fraus, quia res reperirentur penes executorem. si tamen testator non declarasset testamento hanc commissionem datam executori, nec id aliter testibus probari possit, non crederetur assenti sibi eam factam. ita de Lugo. *num. 334.* ubi etiam cum Sanch. *du. 49.* (qui tamen addit, credi executori assenti cum juramento in rebus minimis) & Molin. *d. 250.* esse hanc causam reddendarum rationum mixti fori, & in ea locum præventioni. Porro Clericos & Religiosos, tam exemptos, quam non exemptos, qui munus hoc exercent, teneri has reddere vi *Clem. unic. de testam.* coram Ordinariis locorum seu Episcopis & Diocesanis, astitit de Lugo. *num. 327.* citans pro hoc Sanch. & Molin. Verum id ipsum quò ad exemptos procedere negant cum Gl. in *cit. Clem. V. tales.* Abb. *ibid. n. 8.* Barbof. *n. 5.* quibus citatis iuhæret Wiestn. *b. r. num. 289.* citans quo.

quoque pro hac sententia. Sanch. cit. c. 11. n. 23. eo quod dicta constitutio, utpote odiosa & pœnalis, à personis in ea expressis ad aliàs non expressas non sit extendenda. ac proinde, cum loqui videatur de Religiosis claustralibus, non extendendam

ad Religiosos non claustrales, qui alicui Ecclesie seculari exemptæ præpositi executionis suæ testamentariae rationes Papæ duntaxat ejusve legato, vel alteri suo legitimo Superiori reddere tenentur.

TITULUS XXVII.

De successione ab intestato.

Quæst. 774. Quid sit successio ab intestato, à qua lege originem trahat & quotupliciter fiat.

R Esp. Ad primum: successio in bona defuncti ab intestato dicitur, quæ, deficiente successione testamentaria (qualis est, quæ sui causâ proxima factum seu dispositionem hominis, puta testatoris habet) defertur immediatè à sola lege, tanquam solis legibus debita; unde & propriè legitima & iusta dicitur, perque illud nomen sæpe in iure distinguitur à successione testamentaria; uti & ab ea, quæ conventionem hominum per pactum vel renunciationem factam de consensu illius, de cuius hæreditate agitur, acquiritur, quæ propriè testamentaria non est. Dicitur autem successio testamentaria deficere, & defunctus intestatus decedere, non tantum quando planè nullum testamentum fecit, sed etiam, licet aliquod fecerit, illud tamen nullas vires aut effectum habet. v. g. si propter voluntatis vel solennitatis essentialiter requisitæ defectum ab initio nullum fuit (quo etiam referuntur, & intestati decedere dicuntur, qui testamentum de iure facere non potuerunt. v. g. impuberes, prodigi & similes) vel validum quidem ab initio fuit, sed postea ipso iure infirmatur, rumpitur, destituitur, nullo hærede existente seu esse nolente, vel irritatur ob capitis diminutionem, quod testator sit condemnatus ad mortem; vel rescinditur officio iudicis per querelam inofficiosi; in his enim omnibus casibus successio ab intestato locum habet per *L. de hered. que ab intestato. l. 1. ff. de suis & legit. l. 6. §. 1. ff. l. 34. c. de inoff. test.* Lauterb. de success. civil. ab intest. secundum Novell. 128. §. 3. Porro huic successioni ab intestato præfertur testamentaria; cum ea in subsidium obtineat per *L. 39. §. 70. ff. de acquir. vel omitt. hered. l. 8. c. comm. de success.* Lauterb. §. 2. dum verò quis præterdit hæreditatem ab intestato, contradictor illius asserens testamentum factum esse, id probare debet; cum testamentum sit quid facti, quod in dubio non præsumitur, sed ab allegante probari debet, eoque non probato, quilibet creditur intestatus mortuus. Lauterb. l. c. citatis Bachov. ad Treutl. vol. 2. du. 16. ib. 1. lit. a. in fin. Barry. de success. l. 18. tit. fin. pr. Fachin. l. 6. contror. c. 46.

2. Resp. Ad secundum: dum dicitur hæc successio esse legis seu de lege civili, intelligendum id est, quòd quò ad modum, determinationem & ordinem, quo defertur hæreditas defuncti intestati sit juris civilis, ut Wiestn. h. t. n. 1. quod ipsum tamen quò ad ordinem non ubique idem est, dum apud Romanos diverso tempore de hoc successione ordine diversa erant iura, uti & modò in Imperio, in diversis Provinciis. Unde dum quaritur, cui ab intestato delata hæreditas, non statim ad jus commune, sed iura locorum, etiam statutaria, respiciendum

R. P. Lehr. Jur. Can. Lib. III.

Lauterb. l. c. §. 4. Quod tamen jus civile, quia etiam quò ad hæc fundatur in præsumpta maiore dilectione propinquorum præ extraneis magisque conjunctorum sanguine præminis conjunctis, indeque nata affectio certos gradus habet, certo ordine hæc cognatos vocat. unde & altiore sui originem hoc jus civile positivum respicit; dum nimirum ante omnem juris hujus dispositionem ab omnibus populis defunctorum bona ad liberos & propinquos ex communi affectu semper devolvebantur. quin & lege divina, ut constat ex *Levit. 2. v. 42. Num. 27. v. 6. Deuter. 4. v. 4.* præcipiente, bona transmitti in ejusdem generis posteros seu descendentes ad familiarum conservationem, imò iure & distamine naturali, ut colligitur ex *can. jus naturale. 7. dist. 1. L. scimus. §. 2. c. de inoff. testam.* cum amor propensior in liberos & propinquos, iisque præ extraneis consulendi studium mortalibus à natura insitum sit. *L. 8. §. 1. ff. de jur. codicill.*

3. Resp. Ad tertium: fit hæc successio dupliciter, nimirum vel in capita, vel in stirpes. in capita, dum proprio iure acquiritur hæreditas, eaque in portiones viriles seu in tot partes, quot sunt personæ & capita, æqualiter dividitur. In stirpes, dum unus vel plures, nulla habita ratione multitudinis vel paucitatis personarum, loco & ex iure alterius, quem representant, v. g. liberi parentem, succedunt; ita ut, si sint multi, si pauci, omnes simul tantam ex hæreditate portionem accipiant, quantum accepturus fuisset ille, cujus loco succedunt, quamvis eam dein portionem inter se æqualiter seu in capita dividant. v. g. pater intestatus moriens relinquit duos filios, & ex uno horum præmortuo sex nepotes, hi sex succedunt in stirpem, id est in locum sui patris, à quo tanquam communi stirpe proveniunt, omnesque simul plus non accipiunt ex hæreditate avi, quam quantum eorum pater, si vixisset, fuisset accepturus, nimirum quantum quivis duorum fratrum illorum, nempe pater & patruus viventes accepissent. Eandemque portionem acciperent, si nepotes essent 12, si unus vel duo. ita ferè Barry. de success. l. 18. tit. 1. num. 2. Gomef. Tom. 1. var. cap. 1. num. 2. & 12. Molin. Tom. 2. de j. & j. d. 162. num. 3. Haunold. Tom. 1. de j. & j. tract. 5. à num. 401. quos citat Wiestn. h. t. num. 4. & sumitur ex §. 6. & §. fin. Inst. de hered. que ab intest. & Auth. in successione. c. de suis & legit. Neque ad hanc successione in stirpes facit, quòd filius, cui succedunt, defunctus fuerit emancipatus, siue adhuc sub patria potestate; aut etiam, quòd ex patre eorum præcesserit ingratitudinis causa sufficiens ad exhæredationem; cum eà usus non sit eorum avus. de Lugo. Tom. 2. de j. & j. d. 24. n. 176.

Aaaa

Quæst.